

Jeg har altid syntes, det var en underlig forlystelse at nedsætte et udvalg til at drøfte et emne, fordi man ikke selv rigtig ved, hvad man skal mene om det, og i det hele taget synes jeg, at er der noget, man ikke nogen sinde behøver at bekymre sig om, er det debatten. Det eneste, man skal bekymre sig om, er egentlig at sige noget og mene noget selv, for så kommer debatten helt af sig selv.

Jeg vil sige, at mine bemærkninger om debat-skabende virksomhed gælder altså også disse borgerhøringer, hvor jeg nærmest har forstået, at kriteriet for, at man kunne deltage i dem, var, at man i hvert fald var totalt uvidende om alt, hvad der vedrører folkekirken. Jeg kan ikke være uenig med dem, der mener, at det er en ti-volisering af folkekirken.

Jeg har i dagens anledning spurgt mig selv: Er der i grunden efterhånden andre partier tilbage til at forsvare folkekirken end Venstre og Dansk Folkeparti? I Det Radikale Venstre, som engang havde en virkelig folkelig kirkepolitik, er de sidste grundtvigske rødder hugget over. Man kan få indtryk af, at Socialdemokratiet også er på vej til det, og med hr. Knud Erik Kirkegaard's melding på partiets landsmøde synes De Konservative at have taget et langt skridt mod omdannelsen af folkekirken til en frikirke. Jeg håber ikke, at det forholder sig, som jeg siger her, men jeg vil godt lade det stå som et spørgsmål til både De Konservative og Socialdemokratiet.

Jeg kan selvfølgelig på mit eget partis vegne glæde mig over, at vi står vagt om folkekirken. Men jeg vil sige, at det er dybt foruroligende, hvis den brede konsensus, der for ikke ret mange år siden var om folkekirken, er ved at smuldre.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Lad mig allerførst glæde Enhedslistens ordfører – jeg går nemlig ud fra, det vil blive modtaget med glæde – med at sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte forslaget fra Enhedslisten.

Jeg tror nemlig, det er meget hensigtsmæssigt for det politiske liv i Danmark, at er der to partier, der er hinandens fundamentale modsætninger, er det Enhedslisten og Det Konservative Folkeparti. Enhedslisten er, har jeg forstået, et revolutionært parti, men det er vi ikke i Det Konservative Folkeparti. Vi er et bevarende parti, som ønsker at bevare de værdier, der er i det danske samfund.

Dermed være ikke sagt, at der ikke kan være behov for ændringer for at bevare det værdifulde. Men vi er som udgangspunkt et bevarende parti, og derfor er der ikke noget som helst at sige til, at vi er helt uenige i det forslag om at adskille kirke og stat, som Enhedslisten har fremsat.

Kl. 16.50

For Det Konservative Folkeparti betyder det utrolig meget at fastholde det danske kulturgrundlag, og vi har den opfattelse, at kristendommen og folkekirken er så faste bestanddele af det danske kulturgrundlag, at vi ville begå forræderi mod det danske kulturgrundlag, hvis vi fulgte det forslag, der er fremsat af Enhedslisten. Ethvert forslag om at adskille kirke og stat vil blive mødt med en mur af modstand i Det Konservative Folkeparti.

Med hensyn til det andet forslag fra Socialdemokratiet kan jeg glæde den socialdemokratiske ordfører med, at vi er ikke uden sympati for forslaget. Vi kan dog ikke støtte forslaget, sådan som det er udformet, og grunden til det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

I det socialdemokratiske forslag gør man opmærksom på, som også andre ordførere har gjort her i dag, at der foregår en meget livlig kirkepolitisk debat i Danmark, og at livligheden tager til, og det synes jeg da er godt og frugtbart. Men hvad er det så, man diskuterer? Ja, det er naturligvis bl.a. forholdet mellem kirke og stat. Nogle ønsker at ændre grundloven og på den måde sikre en mulighed for at adskille kirke og stat, og andre ønsker, at der skal foregå en udvikling i retning af selvstændiggørelse af folkekirken, men inden for grundlovens rammer. Det er spændende at iagttage den debat. Debat er altid godt, og jeg deltager også selv meget gerne i den.

Ikke alene er der debat, men jeg har også en klar fornemmelse af, at holdningerne flytter sig i disse år, og i hvilken retning? I retning af ønsker om mere demokrati inden for folkekirken og et ønske om i større grad selv at kunne varetage sine egne interne forhold inden for folkekirken.

Det er netop noget af det, der har været udgangspunktet for de initiativer, der er taget her i Folketinget. Jeg tænker eksempelvis på de ændringer, der er sket af økonomilovene, hvor menighedsrådene får meget større kompetence over deres budgetter end tidligere, og at vi – i øvrigt bl.a. på initiativ af Socialdemokratiet – fik ophævet bemyndigelsen til, at vi herindefra kan